

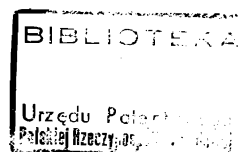
15 czerwca 1932 r.

URZĄD PATENTOWY

C01b 15/12

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 16050.

Kl. 12 i 40.

120, 15/12

Stanisława Janczak
(Warszawa, Polska).

Sposób utrwalania nadboranów.

Zgłoszono 13 września 1930 r.

Udzielono 22 marca 1932 r.

Nadborany (perboraty), tak często używane obecnie w technice, jako środek bielący, są bardzo nietrwałe. Już przy zetknięciu z wodą, a zwłaszcza z substancjami organicznymi łatwo tracą aktywny tlen i tem samem tracą swą wartość bielącą.

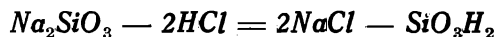
Obecny wynalazek polega na tem, że zapobiega się bezpośredniemu zetknięciu nadboranów z ciałami rozkładającymi.

Jeżeli nadboran zmieszać dokładnie z rozkładalnym zapomocą kwasu krzemianem, a następnie potraktować mieszaninę kwasem silniejszym od krzemowego, wydzieli się krzemionka koloidalna i w ten sposób otrzymamy warstwę ochronną.

Przykład: 100 g nadboranu miesza się z około 50 g handlowego szkła wodnego a

następnie dodaje się mocnego kwasu solnego. W ten sposób utrwalony nadboran po wysuszeniu i zmieleniu jest trwały przy zetknięciu z substancjami rozkładającymi.

Ilość kwasu nie może być w nadmiarze i w podanym przykładzie warunkuje się równaniem:

Ilość Na_2SiO_3 nie powinna być zbyt duża, żeby zbyt nie obniżać procentowej zawartości aktywnego tlenu. Przy podanych ilościach otrzymywano od 115 g do 120 g utrwalonego nadboranu bez straty aktywnego tlenu.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób utrwalania nadboranów, znamienny tem, że wytwarza się osłonę z krzemionki koloidalnej na grudkach, pyłkach, względnie kryształach nadboranu przez zmieszanie nadboranu z pewną ilością roz-

kładalnego kwasem krzemianu, np. szkła wodnego, i następne potraktowanie tej mieszaniny kwasem mocniejszym od krzemowego, np. kwasem solnym.

Stanisława Janczak.